

Disparar-se al peu

Oriol Bartomeus

En qualsevol seminari sobre estratègia electoral s'ensenya una norma bàsica: tota acció d'una campanya electoral ha d'anar encaminada a reforçar la predisposició al vot dels teus electors, atreure els indecisos i desmobilitzar els contraris. Aquestes tres consignes en una són l'abecé de qualsevol campanya i, si s'aconsegueixen, asseguren la victòria.

Ara bé, els estrategs també expliquen que l'aplicació d'aquesta norma depèn de la posició de partida. El partit que encapçala les intencions de vot assegura la seva posició intentant adormir la campanya, de manera que desmotiva l'electorat rival (que veu la seva opció com a perdedora). Els que van darrere, en canvi, estan més interessats a polaritzar el debat, de manera que inciten els seus a participar, tot i córrer el risc de fer el mateix amb l'electorat del contrincant.

A Espanya aquesta sembla ser la lògica que segueixen PP i PSOE. A Catalunya les coses van per un altre camí. CiU, que lidera totes les travesses, distribueix un DVD que és un atac als tres anys del govern d'esquerres en la millor línia editorial paranoica a què ens té acostumats el PP (a ells també els va robar el govern una conspiració malèvola, que segurament dirigia el mateix Montilla des de les ombres).

La iniciativa sembla voler reforçar el nucli dur convergent, que coincideix amb Marta Ferrussola a considerar que els firmants del Pacte del Tinell els van robar els mobles, però potser no agrada a l'electorat moderat que tradicionalment votava Jordi Pujol, que respon més a missatges en positiu. I, encara pitjor, podria fer reaccionar els votants socialistes que fins ara s'han mostrat poc proclius a participar. Una jugada amb més riscos que beneficis.

Article publicat al diari AVUI el 14 d'octubre de 2006